Szezonos animékről

Írta: Catrin, Hirotaka, Venom

Banana Fish, Grand Blue, Harukana Receive, Kyoto Holmes, SNK 3, S;G 0, Yama no Susume 3, Koneko no Chii 2, Mo Dao Zu Shi, Chio-chan no Tsuugakuro, Hataraku Saibou, Jashin-chan Dropkick, Asobi Asobase, Asagao to Kase-san.

Catrin véleményei

Banana Fish

Izgalmas, érdekes, pörgős és drámai, ugyanakkor egy szokásos bosszú, illetve maffia sztori, ami igyekszik a főszereplőket nagyon megkedveltetni. És megsajnáltatni - ez külön hangsúlyos minden epizódban, ami azt hittem zavarni fog vagy sok lesz, de nem mondanám. Inkább más a problémám: mindent annyira könnyedén, egyfajta természetességgel és "haladjunk" tempóval nyújt, hogy engem igazán nem tud megérinteni a cucc. Pedig ott volt pl. az egyik karakternek a halála, egy igen drasztikus kimenetellel, azt éreztem, hogy NA EZ EPIC DURVA (tényleg az egyik legjobb jelenet), és mégsem jött később nálam az a meghatottság, az a sajnálat, az az űr, amit a sorozat és a szereplők közvetíteni szeretnének. Valahogy ebben a tempóban és tálalásban pont egyfajta hangulat vész el, amit elvileg a történet magában hordoz: a fájdalom érzékeltetése. Aztán lehet, hogy én vagyok túl érzéketlen hozzá, de nem érzem, hogy mindig kellően hatásos lenne. Bezzeg ha meg az lenne, lehet nyafognék, hogy túltolják, nyálas, bosszantó, de ki tudja. Ellenpélda mondjuk, hogy sokszor az ending alatt még játszódnak jelenetek, amik így tálalva mindig hangulatosak vagy súlyosabbak, ezek működnek. Vagy ott van Ash és Eiji kapcsolata, aminek fontossága kézzel fogható, és szurkol az ember, hogy Eiji mindig támaszt nyújthasson a meggyötört, de erős fiatalnak. Látszik, hogy nélküle Ash sokkal hamarabb széthullana. Tehát valahol igyekeznek a dráma tálalásában egy lazítóbb középutat találni, de lehet, hogy több részben adaptálva jobban kijönne 1-2 esemény fontossága.

A főszereplők (és 1-2 őket segítő karakter) szimpatikusak, a néző várja az interakcióikat, amit nyugisabb pillanatokban sokkal jobban szeretek, mint akció közben. Apropó akció, erre nincs panaszom, olyan elem, amit jól adagol a cucc, más kérdés a humor, ami szükséges, de nem tudom eldönteni, hogy tetszik-e néha az a lazább, mókásabb mentalitás, amit hoznak a szereplők vagy nem illik ide… Ez is-az is. És ami Ash és Eiji kapcsolatának mélységét illeti, támaszként, hűséges társként funkcionál, mélyebb lehet, mint a körülöttük lévő többi kapocs. A homoerotikus vagy inkább romantikus ábrázolás (eddig minimálisan) megjelenik. Viszont minden már együtt átélt nehézségük ellenére úgy érzem, még csak most bontakozik ki igazán a kötődésük, így biztosan lesz még bőven jelenetük.

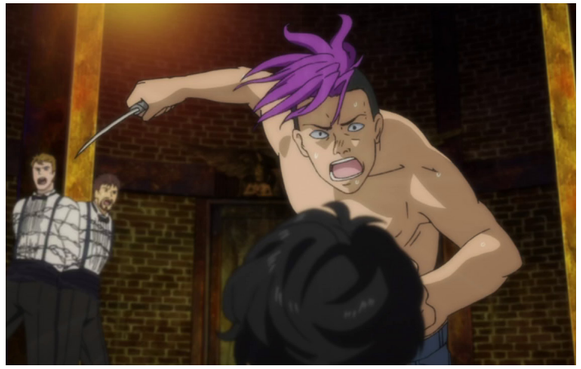

Külön-külön is olyan karakterek, akiknek a sztoriját érdemes végignézni, ráadásul hibái ellenére az anime is eléggé leköt és szórakoztat, így nézeti magát. Szezonkedvencnek persze nem mondanám, a már említett hiányzó hatás és súlytalanság miatt, amit érzek. Annyira tömve van a cucc karakterekkel, múltakkal, megrázó eseményekkel, hogy a kevesebb több lett volna. Mangában biztosan jobban működik és még hátra van a sorozat második fele. Kíváncsian várom.

Grand Blue

Takamatsu Shinji neve akármennyire garancia a jó vígjátékra (*Gintama, Boueibu, Sakamoto-san, School Rumble* rendezések), nem terveztem szezonban nézni ezt a búvárkodós cuccot. Viszont Hirotaka annyit röhögött rajta, és annyit ajánlgatta, az endingjével is megvett, így végül kedvet kaptam hozzá. Nos igaza lett, nagyon mókás cucc, bár nekem kellett hozzá vagy 4-5 rész, hogy megkedveljem (ha magamtól kezdem el, tuti nem tartok így ki, pedig megéri!).

Az első pár részben egyértelművé válik, hogy a poénok és a menet nem a búvárkodás körül zajlik, ami nem baj, pedig a másodlagosnál is másodlagosabb lesz, de ha megjelenik, akkor mármár egész jól prezentál. Addig viszont nézhetjük, ahogy az egyetemisták buliznak. Önismétlő, erőltetett poénok, arcok, meztelenkedés.

Minden az ivás és a még több ivás körül forog két izomagy (mintha egy bara yaoiból léptek volna ki), két bishounen és négy szebbnél-szebb csajszi tálalásában. Persze fellelhetjük köztük a tsundere, otaku, szerencsétlen stb. sztereotípiákat. Nos, elsőre 1-2 jó poént kivéve nekem ez így sok volt, illetve valahol kevés, mert elég hamar ráuntam, hogy mindig az a legnagyobb poén, hogy bármilyen helyzetben meztelenek a karakterek, na és persze, hogy liter számra döntik magukba az alkoholt. De ahogy haladunk előre, egyre jobban megkedveljük őket, kiéhezve várjuk az interakcióikat, mindenkinek megismerjük a saját baromságát és "móka-skilljét", és a poénok is egyre változatosabbak és kreatívabbak lesznek a szokásosak mellett, még ha meg is maradnak ezen az őrülten egyszerű, túlhúzott helyzetkomikum szinten.

Óriási! Idő kellett, hogy összemelegedjünk, de azóta sírva röhögök én is a részeken. Elképesztően fájdalmas baromság… és a manga még fut.... Így, laza kikapcsolódásként tökéletes, a mellékelt példa szerint még talán annak is, akinek elsőre nem jön be. Jah, és imádom az openinget is.

Mo Dao Zu Shi

Először van dolgom teljes mértékben kínai anime sorozattal (vagy ahogy ők hívják donghuával), és eddig nagyon pozitív meglepetés! Ráadásul itt még japán szinkronos változat sem készült, így az eredeti, kínai szinkronnal élvezhetjük, ami szintén pozitív csalódás. Gyönyörű látvány, magával ragadó, jól komponált hangulat, menő karakterek, zseniális zene, egyszerűen színtiszta élvezet! Persze nem hibátlan, amire mindjárt rá is térek, de ha valaki vágyik egy tradicionális köntösű, mégis divatosan távol-keleti hatású, szórakoztató anime sorozatra, az ne habozzon megismerni a kínaiak munkáját.

Miről is van szó? Attól függetlenül, hogy szinte minden részben valamilyen akciót, összecsapást, különböző démon (többször zombi) ölést láthatunk ez egy bishounen cucc, ami elméletileg (mert gyakorlatilag ez az évad eddig szinte semmit nem mutat), még boys love is, tehát inkább a hölgy nézőknek kedvez. Én mégis azt mondom, hogy a kalandjának, a látványának (+ a bishi fiúk mellett néhány gyönyörű és karizmatikus nő is feltűnik) és a folyamatosan kibontakozó konfliktusainak köszönhetően eléggé uniszex darab. Utóbbira remek példa az a háborús közeg, amit egy-egy rész felvillant, mintha a Hakuoukiba némi Kingdomot oltottak volna… csak hogy érezzük, milyenek is lehetnek a kínai harcos bishounenek. Amellett, hogy szépek, na és persze kiválóan, kitartóan, összedolgozva irtják az ellent, egyben változatosak is, bár mély karakterábrázolásokra egyelőre nem kell számítani. Felelősségteljesek, provokálóak, komolyak, mókásak (néha tsunderék és moék is, de visszafogott értelemben), és persze szimpatikusak vagy irritálóak.

A két főszereplő teljesen ellentétei egymásnak, de jól tudnak együtt harcolni, és egyre jobban kiegészítik egymást, még ha a műfaj ígérte vonzalom nagyon kezdetleges is közöttük. Ez eddig arra korlátozódik, hogy a laza, kissé infantilis, de elképesztően magabiztos Wei Wuxian hecceli a merev, kimért, sértődékeny Lan Wangjit, aki látszólag gyűlöli ezt, de minden néző tudja, hogy valójában vonzódik Wuxianhoz.

Kettőjük működő (ám eddig minimálisan tálalt) kémiáján túl a különböző démonűző klánok karakteri, konfliktusa és drámája is egyre érdekesebbé, sőt, sokszor a főszereplőknél hangsúlyosabbá válik, ami könnyedén a képernyő elég szegez.

De ennyi áradozás után, nézzük a hibáit:

- Végső soron ez egy pofonegyszerű, démonölős, egymással háborúzós történet, aminek az úgymond "slice of life" része és az időnként felvillantott komplexebb világképe igazán az érdekes. Csak utóbbiból van sajnos kevesebb. A másik hangsúly elvileg a BL romantikán lenne, ami szintén réteg cuccá teszi, de ezen a téren is van még mit kidolgozni.

- Minden karakter arca (sokszor frizurája) ugyanúgy néz ki. 1-2 fejvágás jellegzetes, de egyébként ránézésre semennyire sem változatosak, szinte csak a ruhájuk és a hangjuk különbözteti meg őket. (Oké, kvázi ritkább az az anime, amire ez ne lenne igaz, de mégis: ennyire durván egyforma fejeket azért nem sok produkál… mondjuk itt nincsenek színes hajak, ami tök jó…)

- Nehéz megjegyezni a totálisan hasonló neveket, bár ez nem a donghua, hanem a néző hibája, ha nincs hozzászokva a kínaihoz. Ráadásul mindenkinek két megszólítása van! (Mondjuk ez inkább csak a főszereplők szempontjából érdekes, pl. a születési nevük Wei Ying és Lan Zhan, míg az udvarias megszólítás a Wei Wuxian és a Lan Wangji. Utóbbi formát használják általánosságban a karakterek, de amikor ők ketten elkezdik egymást az eredeti nevükön hívni - valamennyire piszkálódásból -, az engem totál a japán keresztneves intimitásra emlékeztetett, ami tetszetős.)

- Ezekkel jár, hogy a sok (hasonló) karakter miatt senkin sincs igazán hangsúly, pontosabban a főszereplők többször sodródnak az eseményekkel és a többiekkel, pedig lenne még hová mélyíteni őket. Bár az ábrázolásuk, az élmények adta fejlődésük így is kézenfekvő.

- Érdekesen indul a sztori, kiemelve a múlt szerepét, de azt nem gondoltam volna, hogy két epizód után az évad maradék részét a karakterek múltjával töltjük. Lehetett volna párhuzamos, bár így sem rossz, csak így pontosan tudjuk, mi lesz

ennek a végkimenetele, míg a "jelent" illetően tűkön ülhetünk, már ha érdekel az ottani probléma és a BL szál haladása.

Jó hír, hogy több évados lesz. Merthogy ez egy befejezett regény adaptációja, ahol egyébként párhuzamosabban halad a múlt és a jelen, a BL pedig csak a végén ér révbe (egy-két csókjelenetet leszámítva), szóval igazából nem hibáztatom az animés tálalási megoldását. Elvileg összesen három évados lesz, egyenként 15 résszel, de majd kiderül. Fut most egy webmanhua feldolgozás is, ami eléggé rövidke fejezetekből áll.

Eleinte amúgy fenntartásokkal ültem le elé, azt hittem, unalmas zombisztori lesz, BL "nyál-

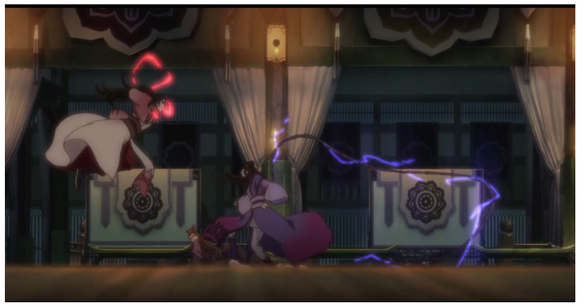

lal", majd első ránézésre lassan és szinte semerre sem haladt, ami szintén nem volt túl motiváló. De annyira tetszett a zene (kínai hangszerek, epic hangulat, hasonlóan tradicionális hatású, de populáris OP és ED) és a látvány kettőse (gyönyörű tájképek és helyszínek, részletes hátterek, amibe illeszkednek a rajzolt karakterek, nem zavaró az itt-ott megjelenő cgi sem - bár eleinte sokkal hangsúlyosabb), Wuxian seiyuujének játéka (az amúgy is állandó, és megszerethető kínai szövegelés hallgatása), hogy végül néztem tovább.

Sőt, azt vettem észre, hogy egyre jobban beszippant, ahogy minimálisan, de tágul a világképe.

Már ott tartok, hogy egyből letöltöm és megnézem rawban is a részeket, mert az angol feliratra egy hetet kell várni. Szóval minden epizód dupla élvezet, azt hiszem így vált valahogy szezonkedvenccé a cucc… pedig azt azért még nem mondanám, hogy történetileg vagy karakterileg is új kedvenceim születtek volna, de a hangulata maximálisan a helyén van.

Shingeki no Kyojin 3

Uhh, vegyes érzéseim vannak. Kezdem a pozitívumokkal, hogy utána jól kipanaszkodhassam magam.

A Shingeki eddig se volt a kedvencem (az első évad közepesen hol izgalmas és szórakoztató, hol unalmas és túlhúzott volt, a második évad pedig tömény katasztrófa), de a 3. felvonáshoz elég pozitívan álltam annak ellenére is, mennyire nem tetszett az előző. Sőt, annyira rápörögtem, hogy minden hibája ellenére vasárnaponként tűkön ülve várom. Köszönhető ez annak, hogy azóta begyűrtem az egész mangát, amit már havonta követek, így megkedveltem pár karaktert (Levi, Erwin, Hange) és azok jeleneteit. Tehát már van mit várni, ez a Kenny-s, politizálós, karakterközpontú és múltidéző szakasz amúgy is végre hozza az infókat, már a mangában is érezni lehetett a váltást, hogy innentől lesz igazán érdekes a sztori. Ennek megfelelően ez az évad érdekesebb, eseménydúsabb, hozza a kedvelt karaktereket, ismét volt nagyon látványos és szép animáció, szóval mondhatom, hogy jobb és szórakoztatóbb számomra, mint az előzőek. Sőt az openinget is elég hamar megszerettem. Először nyafogtam, hogy nyálas a zene, de a jelenetek rá nagyon jók. Azóta rájöttem, hogy a zene baromi jó és hatásos, a jelenetek elgondolása is okés, de valójában utóbbival volt végig bajom: néhány mozgást, animálást, váltást én másképp vágtam volna a zenére. De mindegy. Lényeg, hogy szumma ezt is megszerettem, az ending pedig már kapásból tetszett.

Tehát az új évad hozza a Historia és Eren múltjával kapcsolatos infókat, látszólag okés tempót diktál, Erwinék puccs terve érdekes, és kellően sok jelenetben láthatom badass Levit is. És akkor nyafogás:

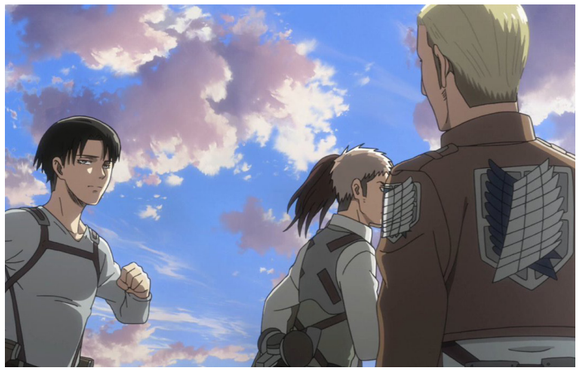

Ez mind szép és jó lenne, ha normálisan adaptálnák a mangát. Annak ismeretében viszont ez a szezon a történetnek és a karaktereknek csak egy olcsó utánzata, és baromira irritál, mennyi mindent hagytak ki és vettek el ezzel a cucctól. Isayama maga mondta, hogy szerinte itt ellaposodott a sztori, és reméli, hogy az animében ezt javítják… ezért (is) ez a nagy sietség (meg azért is, hogy beleférjenek a manga ívei 1-1 anime évadba). És persze, pörgősebb is lett tőle, csak éppen annyi apró, karakterépítő, és azok kapcsolatát mélyítő, valamint az eseményeket jobban kifejtő párbeszédet vágtak ki vagy rövidítettek le, hogy az botrány. Pl. Hange és Levi tényked eseit a kereskedővel, az újságírókkal - kedvencem volt a teás üzletelés, közben a srácok törődő pesztrálását, Erwin ívéből rengeteg mozzanatot, plusz megrövidítették a Nile-lel, Pixissel, Hange-val való jeleneteit is, Historia visszakozását a feladattól, és Levi dorgálását stb-stb. Apróságnak tűnhetnek, de a legszórakoztatóbb jelenetei voltak a mangának, és sokkal többet tettek hozzá a korábban nem túl kidolgozott karakterekhez. Ezeknek most csak a töredékét kapjuk, azon már nem is merek nyafogni, hogy kivágták a félmeztelen jeleneteket (Erwin öltözik a csonka karjával, Levi sérülését Sasha összevarrja).

Másik nagy problémám, ami a korábbi évadokban is volt: a WIT stúdió vizuális megoldásai. Látványos akciók közé tűzdelt picture drama képek, majd sokszor spórolós, gagyi rajzolás a nyugisabb párbeszédeknél (pedig most még a karakterdizájn is szebb lett szerintem, erre kapjuk a béna rajzokat). De a “kedvencem” az, amikor a hatás kedvéért shounenesen csíkozzák a képeket és túlnyújtják a drámai pillanatokat… Szerencsére ebben az évadban ebből eddig kevés van, és az epic zene igyekszik működésben tartani a szerintem kínosan tálalt hatásvadászatot.

De annyira jó lenne, ha nem tolnák a hangulatot ennyire túl, elég műanyaganak, a mangapanelek erőltetett hangsúlyozásának tűnik, amitől nálam nem komolyabb, hanem röhejesebb lesz az egész.

Az apró shingekis poénok és móka viszont a helyén van (már amit nem hagytak ki), kár hogy néha máson is nevetek, kínomban. Sajnálom még azt is, hogy pont a kedvenceim hangjai OnoD és Kamiya nagyon mereven játszanak, amiből csak néha sikerül kilépniük… pedig nagyon várom a hangsúlyosabb jeleneteiket (már ha nem nyirbálják meg).

És akkor lehet aggódni: múltkor már biztosra vettem, hogy huszon részes lesz, Eren előrevetített nyitójelenete miatt, de azóta se írták ki hivatalosan, hogy hány epizód megy most le, így attól félek, hogy kihagynak egy szezont és csak télen folytatják… Ne legyen igazam, és most menjen le egyben! Továbbá félek, hogy más kedvenc jelene-

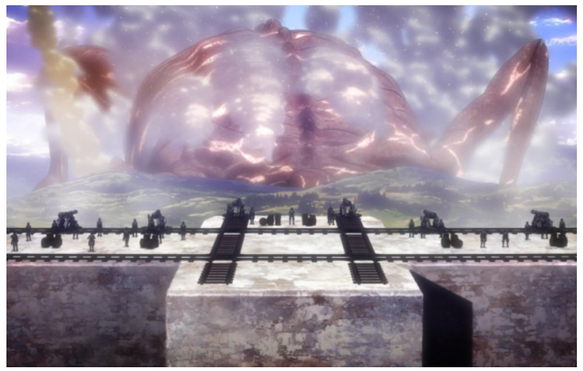

teim sem lesznek jól adaptálva, vagy mert vágnak belőle, vagy mert kínosan túleffektezik a drámát, de itt se legyen igazam. Mert naggggyon hatásos, fontos és izgalmas jelenetek vannak még hátra! A 12. részt pedig külön várom, mert a 72. fejezet címét viseli, amiben az egyik kedvenc Erwin-Levi jelenetem várható. Ajjajj.

Steins;Gate 0

Uhh. Ugyanúgy kezdhetném a véleményezést, mint előbb a Shingekinél, bár itt már az indulása előtt elkönyveltem, hogy az alapsorozat nyomába sem érhet, így nagyon megbotránkozni sem tudok. Plusz nem is háborít annyira fel, mint az SnK baklövései, így megmaradt egy közepes, egyszer nézős, néha élvezetes, néha kínos szinten, amiről nem sok újat tudok már mondani. De azért röviden:

A sorozat második fele sem lett sajnos kellően hatásos, de azért volt pár erősebb epizód és jelenet: főleg mikor Okabe veszekszik Daruék tényked ése miatt, ahogy átéli a jövő eseményeit, ahogy ismét Houin Kyoumává válik vagy amikor Amadeus Kurisutól is búcsúzkodnak. De Kagari szála még mindig és mindenhogyan kínos, ahogy például az is, hogy a jövőben Darut és Okabét is nagyon helyesen (bár kicsit talán túlságosan is) középkorúvá öregítették, míg a pár évvel fiatalabb Feyris és Rukako ugyanolyan friss husi maradt. Előbbinél nagyon irritált, hogy nem változtattak semmit, utóbbinak legalább előszedték a badass bishounen énjét. Mayuriék küldetésének várása/megmentése és az első sorozatból ismert videoüzenet kivitelezése erősen tartja persze az emberben a kíváncsiságot az utolsó részre is (meg hogy egyáltalán, hogy csapják ezt össze egy epizód alatt). Katarzist természetesen nem várok.

Valamennyire nem volt felesleges az évad: mindig jó újralátni a szereplőket, kaptak nagyon jó jeleneteket, Daru szála külön öröm volt, Maho egész okés mellékszereplő lett, de minden más újdonság erőltetett. Lehetett volna ez sokkal hangulatosabb adaptáció is.

Az OP-ED számokat szeretem és a seiyuuk végül remekeltek itt is. De tényleg, kb. ők vitték a hátukon ezt az új bőrt, anyira óriásit alakított mindenki. Miyano Mamorut annyiból kiemelném, hogy félelmetesen jó volt ismét Houin Kyoumaként hallani, baromira érzi Okabénak ezt az oldalát is, elképesztően mókás.

Yama no Susume 3

Ez az évad kicsit gyengébb, mint az előző, több a slice of life, mint a kirándulás, de azért utóbbiból sincs hiány. Előkerült némi dráma is, pontosabban egy kis konfliktus vagy féltékenykedés Hinata és Aoi között. Nem volt zavaró egyébként, az évad végére pedig nagyon jól feloldották a félreértéseket, hogy újra örülni tudjanak egymásnak a barátnők. Nagy gondról és ellentétekről persze nem volt szó, de tapintható feszültségről és a kommunikáció hiányáról igen. Valahol kellett ez is, bár jobban szeretem a teljesen vidám, kirándulós lányokat nézni.

Azért örülök, hogy jött ez az új évad, később is szívesen nézem majd tovább, az OP-ED páros most is fülbemászóan aranyos lett a seiyuuktől.

Koneko no Chii 2

És az utolsó véleményt is panasszal zárom… Ez is gyengébb évad lett az előzőhöz képest. Egyrészt túl sok már az anime original kodomo magic benne, ami nekem, a természetes és mókásan reális Chiihez szokott nézőnek már nagyon erőltetett. Ez a fluffy land vagy micsoda nem az én világom. De már a családos részek sem az igaziak. Kocchi utazása viszont érdekes volt, tetszett, jó volt látni, ahogy otthonra vágyik, ahogy boncolgatta ezeket a témákat egy ilyen gyereksorozat. Persze itt is túl mesésen érkezett haza, de sebaj.

Nem tudom, hogy ezt az évadot hány részesre tervezik, de ha nem lesz jobb ismét a színvonal, akkor jó lenne, ha nem erőltetnék tovább. Mondjuk túl sok gyerek szereti így is, nekik pedig megfelelő mese, de nálam már nyilván nehezebben talál be.

Őszi tervek: *Tiramisu 2* mindenképp! Továbbá *Kaze ga Tsuyoku Fuiteiru*, *Dakaretai Otoko* és *Sono Toki Kanojo wa* vannak tervben. Talán nézem még a *RErideD*-ot (ebből már ki is jött pár rész) vagy a *Tsurunét*.

Hirotaka véleményei

Grand Blue

Első pár rész alapján úgy álltam ehhez az animéhez, hogy elnézegetem, szórakozásnak jó lesz. Nahát azóta teljesen beszippantott. Akkora marhaság, amilyet kevés animében látni. Akik ismernek, tudják rólam, hogy ha egy humor nálam betalál, azon 30-szor is ugyanúgy tudok röhögni (lásd: Al Bundy, Csupasz Pisztoly trilógia). A Grand Blue pontosan ezt adja nekem. Bár a búvárkodás a téma, arról alig van szó, helyette az egyetemista bulik, alkoholizálás, nők után futkosás, férfiúi összetartás és pucérkodás a fő téma. Nagyon bejön, hogy minden szituációban van valami teljesen elborult idiotizmus. A fejvágások, mimikák nagyon részletesen vannak kivitelezve, ami fontos is, hisz az anime sarkalatos pontja. Az egész egy tömény karikatúra. Ioriék elképesztően hülyék, még a normális helyzetből is képesek rosszul kijönni, lásd

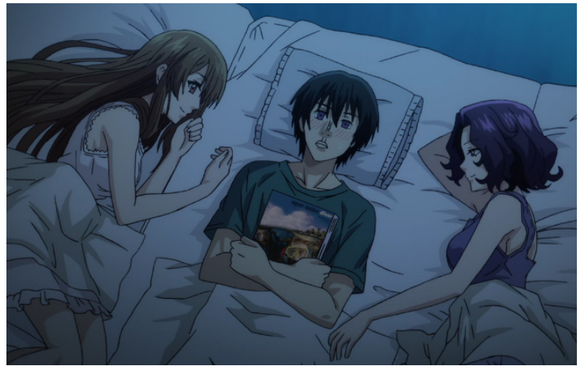

randik, báros jelenet. Fontos részei az animének a lányok, akik “elszenvedői” a furcsa szituációknak, és nagyon örülök, hogy a srácok pucérkodása többnyire egyáltalán nem zavarja őket és mentes mindenféle szende animés klisétől.

A grafika és a zene amúgy hozza amit kell, az op és end különösen megtetszett és fülbemászó.

Harukana Receive

Nem szeretem a sportaniméket, de volt pár ok, amiért ezt nézem: Lányok, bikini, Okinawa = strandröplabda. Ez így nagyon kellemesen hangzik. Viszont valahogy ellaposodott. Eddig három komoly meccs volt 9 részben, plusz kis gyakorlások, de valahogy erőtlen az egész, azt a kevés történetet is rugdosni kellett a 9. részig és valljuk be, nem túl izgalmas, nem pörögtem rá a következő részre. A röpicsaták persze jók, akkor haladnak az események, jó a hangulat, ezeket jó nézni,

bár sok mindent nem mutatnak meg. Szóval csak a meccsek közti részekkel van bajom. Viszont így a 10. részre már nem maradt kedvem annak ellenére sem, hogy van meccs, ráadásul Claire-ék ellen. Amúgy ők tapasztalt és majdnem profiként miért is állhatnak ki amatőrök ellen? Miért nincs szintezve a verseny?

Jobban örültem volna, ha komolyabban bemutatják a strandröpi világot, és nem azt nézzük, hogy fagyiznak, sétálnak a parton. Akari meg külön bosszant, pláne ha gondolkodik. Pozitívum viszont, hogy semennyire sem tartalmaz ecchit az anime, a strandröplabdában bikiniben kell lenni, pont, de ez nincs kihasználva “úgy”, csak enyhe famservice-ként. A fő téma pedig a röplabda marad.

Talán most beindulnak az események, de jobban örültem volna, ha ez a 3-4. részben történik meg. Jah, és még egy dolog, mindegyik pár ugyanolyan, egyik kedves, visszafogott, másik hiperaktív, bolondos.

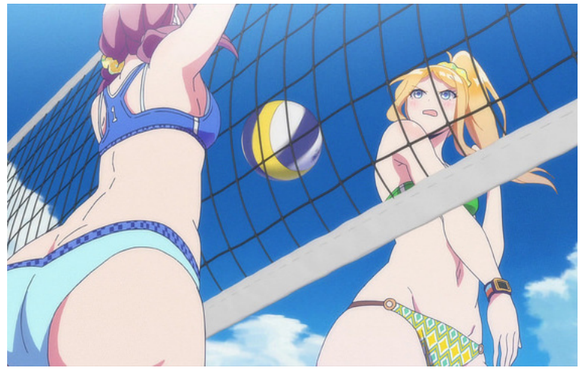

Grafikailag amúgy viszonylag okés a cucc, a mérkőzések alatt azért megvannak a szokásos sportanime megvalósítások (csíkos háttér, lassított jelenetek stb.). Jah, és pár karakter Okinawán miért is visel melegítőfelsőt, mikor mások a strandon röpiznek? Szóval mindezek fényében kijelentem, hogy ahhoz, hogy ezektől eltekintsek, többször kéne a lányoknak bikiniben lenniük és játszaniuk. Egy kellemes élmény marad, de lehetne tartalmasabb, mozgalmasabb. A meccsek is lehetnének látványosabbak, több kameraszöget is kipróbálhattak volna, ha már ilyen komolyan veszik. Egyszer azért meg lehet nézni, csak tartalmasabbra számítottam.

Kyoto Holmes

Ez egy tök ismeretlen cím a szezonban, nekem mégis tetszik. Röviden: van az egyetemista Holmes becenevű figura, aki egy régiségboltban dolgozik, ami családi vállalkozás.

Részmunkaidőben dolgozik itt a középsulis Aoi. Az epizodikus történetek a régiségek, valamint Kiyotaka (Holmes) és Aoi viszonyára helyezik a hangsúlyt. Az epizódok lájtosak, nincs benne különösebb izgalom, sőt nagy kreativitás sem, viszont mókásak a karakterek és az interakcióik. Megismerjük Kiyotaka családját, barátait és a két főhős között felgyulladó gyerekcipőben járó romantikus viszonyt. Nem hiába vannak benne a szezon legnépszerűbb párjai listában. Viszont ahogy animékben lenni szokott, pont a megfelelő pillanatban jön közbe valaki vagy valami. Még fut a manga, így ráér az alkotó.

Amúgy az egész nagyon súlytalan, kedves, kikapcsoló. A grafikai megvalósítás is hagy kívánnivalót maga után. Egy-két háttér szép, a karakterek közelről is rendben vannak. De akad részletszegény környezet, távoli arctalan szereplő. Erős pontja az animének a szerethető karakterek teljesen normális helyzetei. Vicces, hogy egymás után három epizódon keresztül valami sznob "antikfan" partin vesznek részt Aoiék.

Aki egy könnyed, romantikus vígjátékra vágyik, amiben szerepet kapnak a régiségek, az tegyen egy próbát vele.

Shingeki no Kyojin 3

Nem szeretem az SnK-t, és bevallom, nem is nagyon érdekel, mi lesz. Mondhatni kötelező jellege miatt nézem. Igen. Tényleg! Nem vagyok elájulva tőle. Mi tagadás, jobb, mint a második évad, amit valljunk be, nem volt nehéz túlszárnyalni. A mostani évadon már látszik a haladás, amit annak köszönhetünk, hogy sok mindent kivágtak a mangából. Nekem viszont így is kicsit lassú, sokszor érzem, hogy haladjunk már. Mondjuk azért van, mert nem szeretem a karaktereket, különösen Erent nem. Minden percet áldok, amikor nem szólal meg. Példát vehetne Mikasáról, akinek az a kevés dolog is, amit mond, abban sincs semmi értelmes. Bár Eren nevét nagyon jól tudja ismételgetni, egy papagáj sehol sincs hozzá képest.

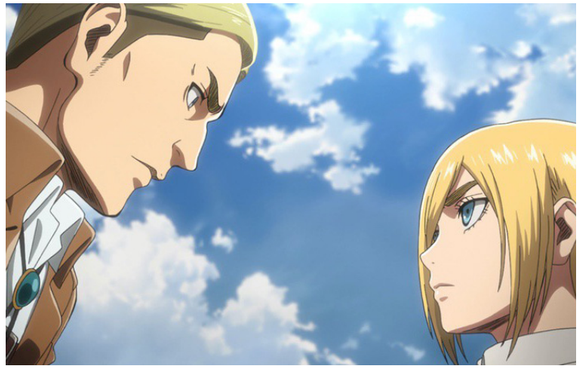

Mindenkinek az első rész óta zabszem van a seggében és olyan komolyak, mint a vakbélgyulladás. Egyszerűen számomra nevetséges ez a műkomolyság, műdráma. Most lezárul a Kennys szál, egyre többet tudunk meg, és ezután még többet fogunk, ami örömteli.

A grafika lényegében ugyanolyan, max. a karaktereket upgrade-elték kicsit, de bőven előfordulnak picture drama akciójelenetek, kínos arcvágások, amik betelítik a képernyőt, nehogy a környezetet meg kelljen rajzolni. Ha meg nagyon bele akarnék kötni, akkor azt is mondanám, hogy a haladó szekéren beszélgető karakterek miért nem rázkódnak, mintha tükörsima aszfalton mennének. Bezzeg a lovasok pattognak, mint hülyegyerek a trambulinon. De ez csak szőrszálhasogatás, szóval nem is írtam le. Mindenesetre a cím már eladja magát, tök mindegy, milyen. Ide tartozik a rendezés is, ami botrányos.

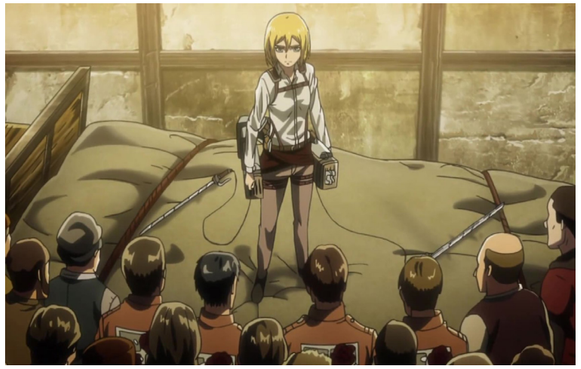

Az előző előtti részben sikerült teljesen kidobni a feszültséget az ablakon azzal, hogy Titán Rod üldözése és legyőzése helyett előrementek a városba és neki álltak csevegni, sőt Historiának még átöltözni is volt ideje. És Rod, aki amúgy folyamatosan haladt a város felé, a csevej után is ugyanolyan távolságban volt. Tipikus shounen, tipikus időhúzás. Unalmas.

A zene: hagyjuk! Nem tudom kifejezni, hogy az opening mennyire nem jön be, az ending lájtos, az OST meg a szokásos.

Steins;Gate 0

Folytatódott az időutazás huligánjainak kalandja. Azért meglátszik ezen a címen, hogy csak akartak egy újabb bőrt az S;G-hez és nem is gondolkoztak annyit, hogy minden teljesen logikusan meg legyen magyarázva és körbeérjen. Ettől függetlenül még a jobbak közé tartozik. Az anime közepén sok felesleges időhúzó jelenetet sikerült

megalkotni, és persze, hogy cliffhangerrel zárultak a részek. Mindenesetre az utóbbi két részben kicsit mintha magára talált volna a sorozat, persze muszáj volt, mert közeleg a vég és le kéne zárni az animét, el kéne érni azt a Steins;Gate-et. Szóval az utóbbi két rész kimondottan érdekes volt.

A grafika és a zene végig teljesen okés volt, nincs ok panaszra.

Yama no Susume 3

Az igazán remek első és második évad után, itt a harmadik, de ez egy kicsit gyengébb lett, mint az előző. Persze itt is van kirándulás, meg szép tájak, de behozták a teljesen felesleges karakterdrámát. Viszont nagyon örvendetes, hogy ezt nagyon könnyen, okosan és mindenféle mélydráma nélkül tudták feloldani. Ám ehhez a sorozathoz ez egyszerűen nem illik. Ezenkívül viszont jó látni a lányokat, ahogy Japán szebbnél szebb helyeire mennek, túráznak és együtt cukulnak. A grafika természetesen nagyon szép, a tájak fantasztikusan néznek ki, ahogy a zene is még mindig fülbemászó. A kis negatívum ellenére én továbbra is szívesen nézem, tetszik és még simán el tudnék viselni egy negyedik évadot. Szerintem meglesz az. Ajánló (*AniMagazin 34.*)

Lássuk, mi jön ősszel. Több dologgal is szemeztem, de amit tuti lesek majd, az a Golden Kamuy és a Tiramisu 2. évada, az Index 3, az Ingress, és a Karakuri Circus lesz.

Venom véleményei

A nyár valahogy mindig uborkaszezon, a stúdiók szeretik inkább az év elejére vagy végére időzíteni a nagyobb címeket, így ilyenkor inkább kapjuk a picit könnyedebb vagy éppen felejthetőbb sorozatokat. Persze ezalól mindig van kivétel, hiszen kaptunk egy Attack on Titan harmadik szezont, pontosabban a rajongók kapták, mert valahogy elmaradt a nagy ováció. Folytatódtak az olyan sorozatok is, mint a Steins;Gate 0 és a Persona 5, illetve szinte méltatlanul teljesen észrevétlenül elindult a Yama no Susume folytatása is, melyet nagyon tudok ajánlani a Yuru Camp elvonási tünetekkel rendelkezőknek. Jó szokásomhoz híven a nagyon mainstream és casual sorozatokat helyből átugrottam, mert ugyan biztosan érdekes lehet pl. a Free!! meg a Banana Fish, de érezhetően nem én vagyok a célközönség. Én a mélyben halászok, olyan sorozatokat keresve, amiket a hypevonat elkerül. Persze ez nem jelenti azt, hogy amiért sokan rajonganak az ne lenne jó, de én szeretek adni egy esélyt kevésbé túlpörgetett animéknek is. Néha igazi kincsekre lehet akadni… a sok szemét között. Íme az én top 5 kedvencem a nyári szezonból:

Harukana Receive

Sport anime… nem szeretem a sport animéket. Főleg mert szinte az összesnek teljesen ugyanaz a története: kezdő, aki tehetséges, de tapasztalatlan, bekerül a profik közé és felküzdi magát a dobogóra. A Harukana Receive története is pontosan ennyi, a sportág pedig ezúttal a strandröplabda. Igen-igen, jól gondoljátok, ez bizony igazi bikini parádé. Nagyon szép lányok, gyönyörű helyszíneken, de nem is akárhol, hanem Japán legszebb szigetén, Okinaván. Esküszöm már csak ezért is imádom, hiszen egyszer szeretnék ide eljutni, de maga az anime is kifejezetten aranyos lett. Ahhoz képest, hogy különösen szeret a kamera elidőzni a bikinis lányokon, ez egyáltalán

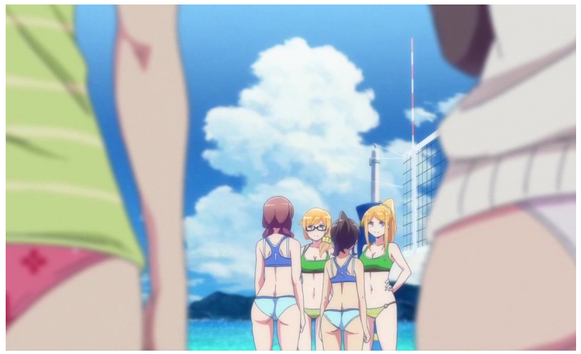

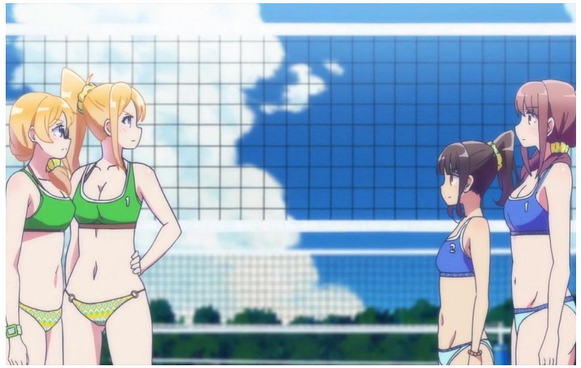

nem fordul át agyatlan fanservice-be. Szóval aki komoly erotikára vágyik, az itt nem nagyon fogja megkapni, ugyanis bikinik ide, strand oda, a hangsúly mégiscsak a röplabdán van. A lányok aranyosak és nem csak a labdákat dobálják egymásnak, hanem a poénokat is bőséggel. A történet nagyon sablonos, Haruka megérkezik Okinavára, meglátja a röpladás csajokat, majd eldönti, hogy ő is beáll, sőt versenyezni is fog. Persze kezdetben inkább csak szerencsétlenkedik, de röplabdás társa, Kanata (értitek: Haruka + Kanata = Harukana!) nagyon türelmes vele és még egy kis, khm, yuri-bait is megcsillan időnként (persze tényleg csak a vicc kedvéért). Lényeg, hogy a párosuk egyre jobb, beállnak egy sulis röplabda klubba és ütik a labdákat a mámorítóan gyönyörű tengerparton… mindezt szépen lassítva, hogy legyen időnk megcsodálni a fantasztikus bikinis testeket.

Ha az eddigiek után úgy érzed, hogy ez nem neked való, akkor ott van helyette a Free!!, de ha mégis belevágsz, akkor dőlj hátra és élvezd. Nagyon laza, nagyon színes, vicces és aranyos, igazi tökéletes nyári sorozat!

Chio-chan no Tsuugakuro

Nyárból ugorjunk az őszbe, vagyis inkább a suli időre. Sulis animékkel Dunát lehetne rekeszteni (mit Dunát, egyenesen Nílust), minden szezonra jut legalább 4-5 darab, komédia, romantika vagy nagyon ritkán horror kategóriában (a kedvencem). Viszont nagyon ritka az olyan, ahol a történet nagy része nem is az iskola falain belül zajlik, hanem a cselekményt szó szerint kiviszik az utcára. Na a Chio-chan no Tsuugakuro pontosan ilyen. A címszereplő, Chio, egy igazi nerd csajszi, imádja a számítógépes játékokat, egész nap a neten lóg és hatalmas fantáziával van megáldva. Az igazi problémák viszont ott kezdődnek, hogy minden reggel elindul a suliba és útközben bizony néha kimondottan bizarr helyzetekbe kerül… bár a legtöbb esetben ő maga az elkövető.

Chio ugyanis imádja az olyan játékokat, mint a *Metal Gear Solid, Assassin's Creed*, meg alapvetően az FPS-ek és bizony gyakorta késztetést érez, hogy ezeket élőben is kipróbálja (jótanács, ti nehogy kipróbáljátok utána, meghaltok, veszélyes!). Falakra mászik, sikátorokban bolyong, csöveken ugrál és hasonlók, és ha ez nem lenne elegendő, akkor még időnként elég fura figurákba is botlik. Így válik minden egyes reggel egy kisebb abszurd kalanddá, ahol előfordulnak perverz hajléktalanok paróka gyűjteménnyel, szerelmes motoros

gengszterek, leszbikus kabadi mániás csajszi (nem tudod mi az a kabadi?), kis loli, aki szórakozásból mások hátsójába döfködi az ujját és hasonló elmebeteg helyzetek. Chio pedig igyekszik úrrá lenni a kialakult káoszon, több-kevesebb sikerrel, a néző meg vinnyogva röhög közben. Persze, hogy még komplikáltabb legyen a helyzet, Chiót néha elkiséri a legjobb (és egyetlen) barátnője, Manana, aki látszólag teljesen normális… de hamar kiderül, hogy pontosan olyan dilinyós, mint Chio.

A Chio-chan no Tsuugakuro, mint lejöhetett, egy elég súlyos komédia, amit egyedül csak az árnyékol be, hogy az anime elég sokat késett a megjelenéssel, így nem sokat tudott segíteni a manga eladásokon, így az idén szeptembertől megszűnt. Kár érte, viszont az anime tényleg vicces és kellemesen fárasztó. Nekem nagyon bejött!

Hataraku Saibou

Na ez volt az a sorozat, amire szentül hittem, hogy a kutyát se fogja érdekelni, aztán tessék, a szezon egyik legjobbja lett. A kicsit idősebbek még emlékezhetnek egy régen, a 90-es években sugárzott francia animációs sorozatra, az „Egyszer volt… az élet"-re, ahol a testünk belső működését mutatták be, megszemélyesítve a vértesteket, a vírusokat, bacilusokat, stb. amolyan ismeretterjesztő formában, főleg kisebb gyereknek. Nos, a Hataraku Saibou akár ennek az újrafeldolgozása is lehetne. Az emberi test itt egy hatalmas „birodalom", ahol minden lakónak megvan a feladata. A vörösvérsejtek szállítják az oxigént, a fehérvérsejtek kíméletlenül harcolnak a bacilusokkal, a kis loli vérlemezkék pedig nagyon aranyosan helyrehozzák a károkat. Mindezt amolyan kicsit „shounen anime" paródia köntösben. Természetesen itt is megkapjuk a folyamatos oktatást, hiszen minden egyes karakter valami sejtet testesít meg, akikről részletesen elmondják, mi a feladatuk és mit kell tudni róluk. A bacilusok és vírusok pedig nagyon vicces szörnyekként jelennek meg, akik kezdetben szabadon pusztítanak, de hamarosan feltűnnek a fehérvérsejtek és harci késekkel szecskázzák fel a rosszakat, ezzel megmentve a gazdatestet. Bár ez talán kevésbé a gyereknek készült, hiszen néha kifejezetten „véres" meg rémisztő, de ennek ellenére inkább humoros az egész, mintsem félelmetes.

Ennél többet nehéz is mondani róla, hiszen ezt látni kell inkább, sőt, akik most tanulják iskolában az emberi testet biológiából, azoknak egyenesen kötelező, szinte garantált az 5-ös, feltéve, ha nem rajzoltok aranyos kis lolit azon kérdés mellé, hogy „micsoda a vérlemezke?"

Jashin-chan Dropkick

Minden szezonban kell egy agyatlan marháskodás, most a nyári esetén sikerült vagy 3-4 olyan sorozatot is kapnunk, amire ez tökéletesen ráillik. A Jashin-chan Dropkick, mint szinten minden, egy újabb manga adaptáció, ám ezúttal egy érdekes csavart vittek bele a készítők: a történetet nem az elejétől kezdik, hanem az első pár kötetet lazán átugrották. Egy gyorsan vázolt felvezető után így azonnal a történések közepén találjuk magunkat, ami egy kicsit megosztó húzás lett szerintem. Na de mi is a lényeg: Jashin-chan egy igazi démon, kicsinyes, aljas, buta és nagyon agresszív, akit egy Yurine nevő goth loli hölgy „véletlenül" megidéz, és mivel ezek után nem tud visszatérni a Pokolba, kénytelenek egymással élni. Vagyis

inkább halni, mert Jashin-chan feltett szándéka, hogy végezzen Yurinével, de legnagyobb bánatára a goth loli nemcsak méltó ellenfél, de még egy szadista őrült is. Jashin-chan ugyan halhatatlan, de nagyon ostoba, így szinte kísérlete a gyilkosságra véres bukásba torkollik. És itt a hangsúly a véresen van, ugyanis Yurine nem kíméli a démonlánykát, felszeleteli, bedarálja, megsüti, lefagyasztja, kibelez, lefejezi, pépesíti, agyonveri, kivérezteti… Emlékeztek még a Bludgeoning Angel Dokuro-Chan-ra? Ha igen, akkor pontosan tudjátok, mire számítsatok. Iszonyat mennyiségű fárasztó poénra és sok-sok liternyi vérre és belsőségre. Persze Jashin-chan mindig összerakja magát, még akkor is, ha turmixgépbe gyömöszölik és véres koktélt készítenek belőle, de ez lehet, megfekszi pár ember gyomrát.

Előkerülnek még mellékszerepekben más démonok is, mint Minos a „tehénlány” (minotaurusz… lány… értitek?), a kedves, naiv Medusa és az éhenkórász bukott angyal Pekóra, akik asszisztálnak Yurine és Jashin-chan örökös harcához, főleg mint szemlélők.

Nagyon fárasztó és groteszk egy sorozat, de ugyanakkor szerintem jópofa és vicces is egyben. Bár egyértelmű, hogy nem fog bejönni mindenkinek, de aki képes rákattanni az ilyen blődségekre (mint én), az imádni fogja!

Asobi Asobase

Számomra a szezon legjobbja, pedig mikor elkezdtem nézni még azt se tudtam, mire számítsak, így nem is vártam tőle semmit. Bár a kezdeti felütés egy elég klisés sorozatot sejtet, hiszen a szokásos: három iskolás lány klubot alapít, hogy elüssék az időt délutánonként a suliban. Nem tűnik ez ma már érdekesnek, de aztán jön a meglepetés, mert ez a három lány valami irtózatosan idióta és elmebeteg. A sorozat a Nichijou-hoz hasonlóan a kiszámíthatatlan és erőteljes abszurd humorral játszik. Minden egyes párbeszéd vagy közös program a lányok között valami olyan elborult és szürreális irányt vesz állandóan, hogy a néző csak tátott szájjal nézi, majd óhatatlanul is, de kitör belőle a nevetés… vagy a szörnyülködés. Mert bizony itt sem finomkodnak, kapunk káromkodó szexbabát, a fenekéből lézersugarakat eregető perverz komornyikot, hormonproblémás tanárnőket (tudjátok, NDK-s úszónő), játékosan perverz tanárbácsit és hasonló groteszk figurákat. De a három lány sem normális: Olivia az igazi szőke és butuska, bár európai, de születésétől kezdve Japánban él, így nem is beszél más nyelvet, csak a Japánt. Kár, hogy ezt rajta kívül szinte senki sem tudja, mert az osztálytársai megvannak győződve arról, hogy ő nem is nagyon tud japánul, de cserébe perfekt angolból, Olivia legnagyobb bánatára. Kasumi látszólag egy csendes kis szemüveges könyvmoly, de valójában nagyon félelmetes és akaratos tud lenni, de az igazi sztárja a sorozatnak az Hanako. Kezdve a seiyuuval, Hana Kinóval… én nem tudom, hogy ezt a fiatal szinkronszínészt hol találták, de valami elképesztő, amikor egyik pillanatban kedvesen csipog, majd minden átmenet nélkül vált át hadaró üvöltésbe, ami csak egyre fokozódik. Sőt a sorozat endingjében még death metált is énekel. Egyszerűen parádés az alakítása. Hanako pedig az igazi suttyó, bunkó, buta, de gazdag csajszi, aki népszerű akar lenni… mondjuk erre esélye sincs. Két barátnőjével együtt minden nap, suli után, a leghülyébb helyzetekbe kerülnek, amikre néha szavak sincsenek… csak néha egy legégett kávézó marad utánuk.

Agyzsibbasztó, ötletes és tényleg humoros, ami sosem válik önismétlővé. Számomra ez lett a nyár legnagyobb meglepetése, valahol a Nichijou és a Yuru Yuri összekeverése, ami egy nagyon kellemes elegyet alkotott. Ha szereted az abszurd és harsány humort, akkor ezt ne hagyd ki!

+1. Asagao to Kase-san.

Oké, ez csak amolyan ráadás és egyben kicsit kakukktojás is, hiszen ez nem egy sorozat, hanem mindösszesen egy alig 60 perces rövidfilm, de mégis szeretném felhívni rá a figyelmet, mert tényleg megérdemli. Ezúttal nem humorról van szó, hanem egy hihetetlenül kedves és megható szerelmes történetről, ahol két lány habarodik egymásba. Igen, sejtem, hogy páran már most ráncolják a szemöldöküket, hogy „megint egy buta yuri”, de szeretném hangsúlyozni, hogy ezúttal erről szó sincs. Itt nincs szerelmi dráma, meg szenvedés, sem céltalan ecchi poénkodás. Ez egy végtelenül ártatlan kis film, ahol a végén garantáltan kellemesen fogsz mosolyogni. Szintén manga adaptáció, bár ezúttal nem volt egyszerű feladatuk a készítőknek, ugyanis a stúdió folyamatosan visszadobta a tervezetet, azzal az indokkal, hogy a történet túl… egyszerű, nincsen benne feszültség, dráma, vagy komolyabb bonyodalom, de még csak tartalmas dialógusok sem. A rendező, Takuya Satou (Steins;Gate) viszont addig járt a nyakukra, míg legalább fontolóra vették a dolgot. Egy maroknyi lelkes animátorral összeraktak egy nagyon aranyos és hangulatos pár perces animációt, amit ingyenesen elérhetővé tették a Youtube-on, és *ITT* lehet megnézni. A sok pozitív visszajelzés hatására kaptak egy 60 perces filmre elegendő költségvetést, így készülhetett el végül idén nyáron a Kase-san.

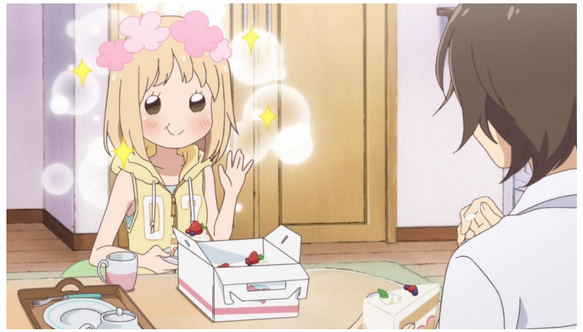

A történet nagyon egyszerű, a magányos és csendes Yamada beleszeret egy másik lányba, a suli magas és fiús futóbajnokába, Kase Yuiba.

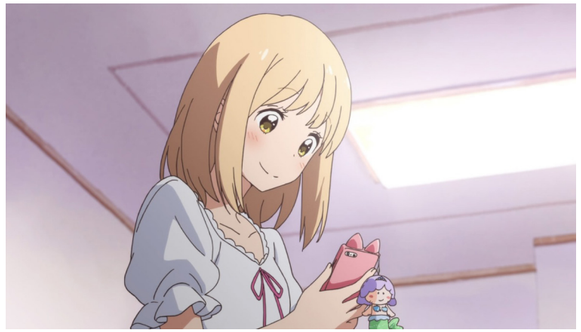

Hamar kiderül, hogy a szerelem kölcsönös és elkezdenek randizni, ám mind a ketten annyira félénkek és gátlásosak, hogy elég lassan közelednek egymáshoz. A manga ezt bravúrosan mutatta be, rengeteg belső monológgal, főleg Yamada szemszögéből, ahogy fejezetről fejezetre fejlődik a kapcsolatuk. Az anime ezt bravúrosan adaptálta, bár rengeteg dolog került kivágásra, de mégis minden belekerült, ami fontos. Legfőként a hangulata, amire tényleg nincs jobb szó, csak az, hogy bájos. Yamada és Kase hihetetlenül aranyosan szerencsétlenkednek, egyszerűen imádnivalóak. Bár kimondottan története ezen kívül nincs, csak a kapcsolatuk egyes állomásait mutatja be, melynek vannak szebb és kevésbé szebb pillanatai.
Tényleg ajánlom mindenkinek, aki szereti a kedves és megható történeteket és nem taszítja az enyhe LMBT téma, mert a Kase-san egy ritka és apró, de mégis értékes kis darabja az anime történelmének.

Ennyi lett volna a nyári ajánlóm, természetesen ezeken kívül is van még jó pár érdekes sorozat (éppen kimaradt listáról a Grand Blue, a Happy Sugar Life és a Satsuriku no Tenshi), de hamarosan indul az őszi leosztás, ami borzasztó erősnek ígérkezik így elsőre: Sword Art Online: Alicization, Seishun Buta Yarou wa Bunny Girl Senpai no Yume wo Minai, Release the Spyce, Goblin Slayer, Yagate Kimi ni Naru, Uchi no Maid ga Uzasugiru!, csak hogy pár érdekesebbet soroljak. Októberben indulnak, készüljetek!